

8

- 4 Církev... co to je?
- 6 Salve regina
- 9 Zastavení na téma Sport a víra
- 10 Rozhovor s Marcelou Sudkovou
- 14 Z farní knihovny
- 18 Navždy spolu

5

↑ Květná neděle v KCMT

↓ Bible 24

↑ Křížová cesta Jižním Městem

↓ ↑ Setkání budoucích prvkomunikantů

↓ Duchovní obnova pro ženy v Poličanech

Církev? Kdo to...vymyslel a co to...je?!

Aneb Rád bych s vámi sdílel kousek evangelia

Čas povelikonoční, byť je již pokročilý, bych si dovolil v Písmu nazvat časem rodící se církve, kterou založil Ježíš Kristus Nazaretský (Mt 16,18).

Její poslání je zároveň naprosto jednoznačné: Matouš 28,19 – Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtíte je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého.

Mám pro vás teď malé cvičení – položme si každý otázku (nečtíme dál, dokud si pravdivě neodpovíme): *Kdo jsem? Co o mně říká evangelium?*

Odpověděli jsme si, že jsme sice porušení, ale přesto Boží obraz – super, odpověděli jsme si, že sice hříšník, ale hlavně učedník Ježíše Krista – perfektně, odpověděli jsme si, že Hospodinovi povolání, a proto pomazání; pokud tak či nějak podobně, znamená to, že jsme zakotveni v Božím zdroji svého lidství, a to je udržitelný model života. Samozřejmě, že i jiné odpovědi jsou pravdivé, ale dnes mi jde o to, zda jsme se vůbec někdy identifikovali s tím, kým nás učinil Bůh skrze Ježíše Krista a Jeho křest. Jsem-li pokřtěný a chci ze svého křtu žít, pak naše nejnějnější duchovní pomazání a identita jsou dané Bohem. Být pokřtěný znamená být pomazán k tomu, být učedníkem Ježíše Krista. Být tím, kdo učedníky hledá a přivede je k Mistrovi.

Být učedníkem Ježíše není nic navíc k tzv. k normálnímu životu pokřtěných. To není klidně postradatelná identita „dobrovolného hasiče“, ale je to všeobecné povolání být člověkem podle vzoru – originálu, který je nám zjeven v Ježíši Kristu. Dokud nepochopíme křestní povolání a výbavu, která nás vede z porušenosti zpět do Boží náruče, budeme sami žít porušeností a nabízet svému okolí místo učednictví život bez radosti návratu marnotratného syna.

Není tedy pro nikoho z nás vůbec šťastné, pokud žijeme ze své porušenosti a ne ze svého pomazání být Ježíšovým učedníkem. Není tedy vůbec šťastné vychovávat děti k tomu, aby hlav-

ně nezlobily, nejen že toto není šťastné, ale je to zpronevření se Mistrovi a Jeho evangeliu. Je mnohem efektivnější vychovávat člověka k tomu, k čemu je pomazán, aby naplnil a žil svoji nejhlubší potřebu. Na „ptákoviny zla pak nezbyvá čas, a vlastně ani není chuť“.

Každý křesťan je pomazán Božím duchem, a tedy každý má své nezastupitelné místo. Každý člověk je Božím obrazem, a proto evangelium tolik koresponduje s antropologií bez ohledu na víru či nevíru. Proto je také evangelium o to méně kompatibilní s mentalitou porušenosti a duchovním nepřítelem, který stojí jen o smrt, malomyslnost, utrpení, nemoc, pocit nedůstojnosti, pýchu, falešnou pokoru a moc nad druhými, které pak nepřítel otročí jakýmkoli způsobem, aby se mohl tvářit jako mocnější než Bůh.

Co je církev, jak ji myslel Ježíš, ve zkratce? Společenství, tělo Kristovo s mnoha údy a hlavou Kristem, vinný kmen s ratoolestmi, které žijí z Ježíšových zdrojů. (Jan 15,1n) atd. Budu to s dovolením aplikovat na nás na farnost:

Sním o nás jako o farnosti plné ne pyšných, ale pokorných, a přitom důstojných otevřených synů a dcer Božích, vědomých si svého bohatství v Kristu a žijících z pomazání, kterého se jim dostalo. Kteří nepotřebují jeden druhému ani okolí vládnout (Mk 10,43n), ale potřebují sdílet s druhými obdarování láskou věčnou (Jan 15,12n, Jan 13,35). Sním o nás jako o společenství bratří a sester, nabízejících svému okolí život Ježíše jako Mistra hodného následování (Jan 1,15. 30. 35-51) a nejen formy a zvyklosti, které jsou možná líbivé, ale nevedou k životu. Sním o nás jako o společenství statečných Božích bohatýrů, kteří budou schopni inspirovat své okolí. Ale to není sen! Vždyť je to jen Evangelium, ke kterému nás Bůh všechny pozval, pomazal křtem a nazval nás přáteli (Jan 15,15).

Ať konáme všechno až do konce ve spojení s Tebou

Milí přátelé a čtenáři Fchodovin,
na začátku postranní doby mě oslovila vstupní modlitba: „Všemohoucí Bože, osvěť nás svým vnuknutím a provázej naše jednání svou pomocí, ať konáme všechno, od začátku až do konce, ve spojení s Tebou.“ To od začátku. Nejen začít s Bohem, ale i to s Ním dokončit. K tomu je třeba být vnímavý na Jeho vnuknutí. To zase předpokládá mít čisté srdce a být bytostně nastaven Mu naslouchat. V 1. čtení z Deuteronomia ve 30. kapitole pak

bylo: „Miluj Hospodina, svého Boha, poslouchej jeho hlas a lni k němu...“ To spojení lni k němu. Prostě být nastaven na to žít s Ním. K tomu jsme byli stvořeni. Žít v blízkosti Boží a toužit po Ném. Kéž se nám tato slova připomínají, a to nejen ve chvílích těžkých, kdy k Němu voláme vlastně automaticky, ale i na začátku každého dne, kéž je nám tento postoj samozřejmý. Být vnímavý na Jeho vnuknutí a žít ve spojení s Ním od začátku až do konce.

Katka

Sváteční krátké počtení: Modlitba starého mnicha

Pane, ty víš lépe než já, že den ode dne stárnu a jednoho dne budu starý. Chraň mě před domněnkou, že musím při každé příležitosti a ke každému tématu něco říci.

Zbav mě velké náruživosti chtít dávat do pořádku záležitosti druhých. Nauč mě, abych byl uvážlivý a ochotný pomáhat, ale abych přitom nerýpal a neporučnickoval. Zdá se mi, že je škoda z přemíry moudrosti nerozdávat - ale ty, Pane, víš, že bych si rád udržel pár svých přátel.

Nauč mě, abych dovedl mlčky snášet své nemoci a obtíže. Přibývá jich a chuť hovořit o nich roste rok od roku. Netroufám si prosit, abys mi dal dar s radostí poslouchat druhé, když líčí své nemoci, ale nauč mě trpělivě je snášet. Také se neodvažuji prosit o lepší paměť, ale jen o trochu

větší skromnost a menší jistotu, když se má paměť neshoduje s jejich pamětí.

Nauč mě té obdivuhodné moudrosti se mýlit. Starý morous je korunou díla ďáblov. Nauč mě u jiných odhalovat nečekané schopnosti a dej mi krásný dar, abych se také i o nich dovedl zmínit. Mám vrásky a šedivé vlasy. Nechci si stěžovat, ale tobě, Pane, to říkám - bojím se stárni. Dej mému srdci, abych život přijal tak, jak jej ty řídíš. Ne mrzoutsky, ne lítostivě se skleslou náladou, ne jako odcházející, ale jako vděčný a připravený ke všemu, k čemu mě ty ještě povoláš.

A k tomu dej všechnu svou sílu srdce.

složil sv. František Saleský,
biskup a učitel církve,
text vybral **Charles Tvrzník**

SALVE REGINA

Květen, měsíc rozkvetlé přírody a úžasné krásy kolem nás. Měsíc Panny Marie. Úžasné ženy, která má v dějinách spásy zcela jedinečné poslání. Ona byla od Boha výjimečně omilostněna jako nikdo jiný. Ona je po Ježíši Kristu příčinou naší radosti, příčinou naší spásy. Bez svolení Marie by se nebyl vtělil Syn Boží. Její souhlas s andělským poselstvím zapříčinil vtělení Syna Božího. Proto její Fiat, její souhlas byl podmínkou naší spásy. A tu je před námi nesmírně důležitá otázka – Jaký má být náš vztah k Panně Marii?

Určitě ne jiný, než že ji budeme mít v takové úctě a takové lásce, v jaké ji měl a má sám Bůh, sám Ježíš Kristus! Osvícená Duchem svatým pronesla Maria při návštěvě svaté Alžběty slova: „Duše má velebí Pána a můj duch jásá v Bohu, mém Spasiteli, že se sklonil ke své služebnici v jejím ponížení. Hle, od této chvíle mě budou blahoslaviti všechna pokolení (všechny národy), že se mnou učinil veliké věci ten, který je mocný. Svaté jest jeho jméno a milosrdenství jeho od pokolení do pokolení k těm, kdo se ho bojí (kdo ho respektují).

Prokázal sílu svým ramenem, rozptýlil ty, kdo v srdci smýšlejí pyšně; vladaře svrhl z trůnu a ponížené povýšil, hladové nasýtil dobrými věcmi a bohaté poslal pryč s prázdnou. Ujal se svého služebníka (syna) Izraele, pamětliv svého milosrdenství, jež slíbil našim otcům, Abrahámovi a jeho potomkům navěky.“ (Lk 1,46 – 55), „Blahoslaviti mě budou všechna pokolení.“ Zvláštní: Maria neřekla „pokolení země“ či „pokolení lidí“, ale „všechna po-

kolení“, tedy také pokolení andělů a všech nebeských duchů! Jaké zvláštní proroctví to vyslovila! A toto proroctví se dokonale splnilo.

A co my, lidé dnešní doby? I my máme uctívat Pannu Marii, neboť ona byla vyvolená za Matku Boží a touto matkou se také skutečně stala. Může být někdo více Bohem poctěn, než když byl Bohem vyvolený za Matku Boží, za maminku Ježíše Krista? Toto je důstojnost tak veliká, že nemá již obdoby v celém stvořeném světě. Všechno, co jest, buď stojí nad Marií, nebo je pod ní. Nad Pannou Marií stojí jen jeden – jen Bůh sám. Proto také ta úcta, kterou máme mít k P. Marii, nesmí být totožná s úctou, kterou vzdáváme Bohu, ale také by neměla být taková, že bychom ze všech tvorů měli někoho víc v úctě a lásce než P. Marii.

V dějinách Církve, podobně jako v jiných církvích víry, i vzhledem k P. Marii, resp. k její úctě se vyskytují různé bludy. Jedny zašly příliš daleko, jiné zase příliš nízkou, tak např. ve 4. století některé ženy v Arábii začali uctívat P. Marii na způsob pohanských bohyň. Jako její kněžky obětovaly Marii podlouhlý a zakulacený chléb – byla to jakási obměna Eucharistického chleba – a ten chléb chtěly proměňovat v její tělo, a to pak přijímaly. Tato sekta se nazývala sektou kolyridiánek – koláčnic.

Mateřství Boží Marii zase upíral cařihradský patriarcha Nestorios. Podle něho Maria zrodila Ježíše Krista, nikoliv Syna Božího, protože prý byly v Kristu dvě osoby. Osobu božskou zrodil Otec nebeský, osobu lidskou Maria.

Písmo svaté nám dosvědčuje, že to byl sám Bůh, který měl P. Marii v úctě. Bylo to právě Bůh, kdo ji vyvolil za svou matku, a tím ji povýšil k důstojnosti, která nemá žádné obdoby. Jak velice měl Bůh Marii v úctě, o tom nejlépe svědčí, že chtěl na ní – a na jejím snoubenci sv. Josefu – sám záviset. Nádherně nám to popisuje evangelista Lukáš. Dvanáctiletý Ježíš v chrámě sedí mezi učiteli, naslouchá a dává jim otázky. Když rodiče Ježíše spatřili, užasli a Jeho matka mu řekla: „Synu, co jsi nám to udělal? Hle, tvůj otec a já jsme tě s úzkostí hledali.“ On jim řekl: „Jak to, že jste mě hledali? Což jste nevěděli, že musím být tam, kde jde o věc mého Otce?“ Ale oni jeho slovu neporozuměli. Pak se s nimi vrátil do Nazareta a poslouchal je. Jeho matka uchovala to vše ve svém srdci. A Ježíš prospíval na duchu (moudrosti) i na těle a byl milý Bohu i lidem.“ (Lk 2,41 – 52) Poslouchal, žil s nimi v lásce, v jedné rodině.

Druhá velmi významná osoba, která se s úctou skláněla před Marií, byl archanděl Gabriel. Kolik hluboké úcty a vážnosti bylo v jeho pozdravu, a to bylo právě v den, kdy se Maria stala Matkou Boží. Anděl je první, kdo pozdravil Marii pozdravem, jenž na zemi do té doby ještě nikdo nevyslovil a nikdy na zemi ani už nebude umlčen. Jak nádherné je to pozdravení andělské! I nám je dovoleno pou-

žívat tento pozdrav – Zdrávas Maria, milostiplná, Pán s tebou. Alžběta to při setkání s Matkou Boží doplnila: Požehnaná ty mezi ženami a požehnaný plod života tvého, Ježíš. A my můžeme dodat: svatá Maria, Matko Boží, pros za nás hříšné, nyní i v hodinu smrti naší. Amen.

První z lidí, kdo uctíval Pannu Marii, byla Alžběta, a to ve chvíli, kdy ji Matka Boží navštívila, aby prokázala službu této své staříčké příbuzné. A opět – kdo pohnul a osvětlil Alžbětu, aby vzdala úctu Marii? Duch svatý, Duch pravdy. V Písmu svatému čteme: „Alžběta byla naplněna Duchem svatým a zvolala hlasitě: ‘Požehnaná jsi mezi ženami a požehnaný plod života tvého’ (Lk 1,42). Nápadné zde je, že je zvrácen obvyklý pořádek při pozdravení. Věkem již pokročilá žena se sklání k mladé dívence, s úžasem, že k ní přichází Matka Boží. A dokonce že jí chce pomáhat, že jí chce být nablízku.

I nám chce Panna Maria pomáhat, pomáhat v našich pozemských problémech, když přijdou různá trápení, nemoci, opuštěnost. Ona je nejen Matkou Boží, ale i naší maminkou v tom našem slzavém údolí. Oroduj za nás, svatá Boží rodičko, aby nám Kristu dal účast na svých zaslíbeních.

Děkujeme ti!

Váš jáhen **Pavel Urban**

OPRAVA STŘECHY NAD KAPLÍ KCMT

Mnozí z vás asi zaznamenali pohyb řemesníků na střeše kaple KCMT. V těchto týdnech probíhá poslední etapa výměny vadné střešní izolace budovy KCMT. Náklady na tuto část oprav, kterou zajišťuje opět firma H-izolace, budou cca

350 000 Kč bez DPH. Předějdeme takto dalším škodám na interiéru kaple, do které při větších deštích pravidelně zatéká. Záruku na tuto opravu máme na 12 let.

Karina Juráková, ředitelka KCMT

MOJE OHLÉDNUTÍ ZA MASOPUSTEM

Nejsem zdejší farnice, dokonce nejsem ani katolička. Ale jsem pokřtěná. Jsem důchodce a žiju v Praze sama. Byla jsem požádána přáteli, jestli bych se nechtěla s jejich rodinou účastnit Jihočeského masopustu v KCMT a trochu „přidat ruku k dílu“. Souhlasila jsem, a vůbec toho nelituju.

V den jeho konání se sešla sice nevelká, ale báječná skupina lidí různého věku od dětí přes mládež a dospěláky až po důchodce. Všichni byli dobrovolníci. Všichni se rozhodli věnovat svůj čas, svoji sobotu, svoje volno Masopustu.

Po úvodním seznámení jsme si rozdělili práci i pozice. Každý dělal to, na co se cítil, co mu bylo příjemné. Společně jsme tak všechno přichystali a očekávali příchod masopustního průvodu, který měl dorazit od Chodovské tvrze. Bylo to v klidu, bez spěchu a stresu. Prostě jak říkají mladí „pohoda“.

Říkali mi: „Počkej, až to začne, to bude mazec!“

A byl! Nemyslím tím dav rodičů, prarodičů a robátek, který se valil do KCMT, snažil se obsadit volný stůl, rychle obejít všechny stanoviště, nasbírat razítka a vyzvednout odměny.

„Mazec“ byl pro mě přístup všech dobrovolníků, kteří se po celou dobu neúnavně věnovali příchodům, zejména dětem. S trpělivostí a úsměvem na tváři obsluhovali svá stanoviště, odpovídali na otázky, usměrňovali, pomáhali. Projetovali svou vstřícnost a laskavost všem

příchodům i těm návštěvníkům, co nebyli zrovna přivítiví (i takoví se našli).

Myslela jsem na to, že se jich pak zeptám, proč to vlastně dělají? Odpověď ale přišla sama. Přišla v podobě radostných úsměvů, spokojených výrazů rodičů, rozzářených dětských očí a slov: „Děkuju!“

Já také děkuji! Děkuji, že jsem se této akce mohla zúčastnit. Že jsem byla jednou z vás. Akce, která sice vypadá občas jako „mazec“, ale je za ní spousta radosti, úsměvů a laskavosti. Akce, která spojuje generace a vám dává pocit, že někam patříte (bez ohledu na věk a vyznání), že nejste sám.

Děkuji a těším se, pokud mi to zdraví dovolí a požádají mě, že někdy znovu „přidám ruku k dílu.“ Přidáte se také?

(Hanka V.)

„Rád bych do světa fitness přinesl nový pokrm – Krista“ ZASTAVENÍ 29. 5. NA TÉMA SPORT A VÍRA

Hostem Zastavení u Matky Terezy bude 29. května v 19 hodin v KCMT Jiří Kubeš, tvůrce konceptu křesťanského cvičení Enrapha, kterého se můžete účastnit i v této farnosti. Někdejší fitness trenér, který měl „v péči“ i slavného herce Orlando Blooma, sloužil v armádě u výsadkářů nebo ošetřoval seniory na Novém Zélandu a na Islandu, se v rozhovoru podělí o své zkušenosti. Jak souvisí zdraví fyzické, duševní a duchovní? A jak se křesťanské pojetí pohybu a těla liší od současných sportovních trendů?

Jakou roli podle vás hraje sport, cvičení těla v životě křesťana? A je v tom i nějaké poselství pro dnešní dobu, kdy je více obézních lidí než těch podvyživených a kdy se pořád žehrá, že se mladí nehýbou apod.?

Mám zkušenost takovou, že tělo a naše prožívání, naše psychika, jsou velmi spojené. Velmi jednoduše – emoce mají možnost uložit se nám do napětí ve svalovinu a pak se často stává, že když uvolníme sval, uvolníme i nějaké emoce a jsme schopni žít plněji. Proto například radost z/v pohybu je důležitý aspekt toho, aby pohyb fungoval. Ve cvičení Enrapha, které vedu, pak vidím onu spojitost s křesťanstvím – jedná se o takový asketický přístup k tělu, kdy tělo nenecháme „ležet ladem“. Ba právě naopak – cvičíme ho a pracujeme s ním tak, aby bylo schopné fungovat dobře a efektivně i např. v pokročilém věku. Vidím kolem sebe totiž tolik lidí s operacemi kyčlí a umělými klouby, problémy se zády atd. a myslím, že by se tomu dalo krásně a jednoduše předejít, pakliže budeme korektně pracovat s tělem. Estetika těla vycházející ze cvičení je až následný efekt dané cesty, pro někoho důležitý – beru tělo jako umělecký prvek, jako

obraz, hudbu, a když svaly krásně ladí a hrají, tak je to taky milé – ale ne však hlavní.

Co je Enrapha? Mohl byste představit tuto „značku“ a příběh její geneze?

EN – V, Rapha – Bůh, který léčí srdce i tělo. Hlavní myšlenka byla, že já jako člověk – nevím. Já nevím, jak vám pomoci, i kdybych byl sebelepší lektor, tak nevím, co k čemu vede, co kam vede a co jaká akce způsobí. Tak si vykládám i verš o tom, že když slepý vede slepého, tak oba skončí v jámě.

Ale Bůh ví a on je nejdokonalejší trenér, fyzioterapeut, lékař, manažer, podnikatel, stavitel, manžel, otec. Proto chci vést cvičení tak a tak ho i formovat, abych to nebyl já, kdo tady něco vymyslí, ale Bůh – skrze modlitbu a modlitbu v jazycích, kterou se tiše modlím při lekcích, po lekcích i před lekcemi – za lidi. Aby to byl Bůh, kdo se jich dotýká a léčí.

Jde v nějakém smyslu o jakousi protiváhu, alternativu dnes tolik oblíbené jógy? Proč je to potřeba?

Jógu vnímám jako volbu, když člověk má hlad po pohybu, ale nemá žádné jiné „jídlo“, nemá jinou alternativu. Proto bych rád do světa fitness přinesl nový pokrm. A tím pokrmem je Kristus (ne „Jirkovo cvičení“ ale Krista ve cvičení). Možná to zní trochu poeticky, ale myslím, že když člověk zakusí, jak velkou sílu a moc může mít Kristus v našem životě, když Ho tam pustíme, poetičnost se vytratí a z pohádky se stane úžasná Boží realita. Začne postupovat naše zdraví, manželství, rodinné vztahy, finance, podnikání. Je to něco úžasného, co se může dít, když to nejsem já, ale Bůh, kdo koná.

Tereza Zavadilová

„Některá rozhodnutí nebyla jednoduchá“

ROZHOVOR S MARCELOU SUDKOVOU

Je tomu asi sedm let, co jsem na nedělních mši svatých zaregistrovala novou mladou tvář. Po čase jsem o ní zjistila, že je to tvář Marci a že Marci pomáhá připravovat katechumeny k přijetí svátosti křtu. Pak přišla pandemie covidu 19 a po ní jsem se konečně odhodlala a poprosila slečnu Marcelu Sudkovou o následující rozhovor.

Marci, odkud pocházíš? Kde ses narodila a vyrůstala?

Narodila jsem se v Pelhřimově, vyrůstala jsem v Táboře. Oba rodiče pocházejí z Vysočiny a chtěli prý mít blízko k babičkám, až vykouknu na svět. Žili jsme ale v jižních Čechách. Do mých pěti let jsme bydleli ve Veselí nad Lužnicí, pak jsme se přestěhovali do Tábora. To už byl na světě i brácha. Veselí si pamatuju jen matně, takže jako svoje domovské město беру Tábor.

Jak si tě vlastně Pán Ježíš našel?

Vždycky mě rozesměje, když si na to vzpomenu. Z mého pohledu totiž věděl přesně, co dělá :). U nás v rodině bylo zvykem, že vás nechají pokřtít jako miminko, pak vás pošlou na náboženství, do přípravy na první svaté přijímání, biřmování a je to. A vlastně se ani moc neočekává, že s touhle výbavou podniknete něco víc, že ji budete rozvíjet. Když se na to dívám zpátky, řekla bych, že rodiny z obou stran se uměly postarat o tohle formální „katolické minimum“ a záleželo jim na to,

abych ho dostala. Uměly žít a předat hodnoty ve smyslu, že chodíte do školy, pracujete, staráte se o rodinu, nekradete, s komunisty nemluvíte, máte určitý morální standard a podobně. To není vůbec málo a část křesťanství se v tom zrcadlí.

Zároveň tam chybělo, že můžu žít jako Hospodinův parťák. Nejen jako Jeho služebník, ale jako Jeho milované dítě. Že je to vztah, vyvíjí se a zraje stejně, jako se mám vyvíjet a dozrávat já. Že na dalším levelu ze mě může být spojenec, přítel, který Hospodina důvěrně zná. Ví, o co Mu jde, a chce se s Ním na tom podílet. Že to může být vztah dvou srdcí, která tlučou ve stejném rytmu. To se nám tam někde vytratilo.

A možná to takhle moji rodinu nikdy nikdo neučil, kdo ví. Já jsem tím pádem absolvovala katolickou přípravku a sem tam chodila s rodinou na bohoslužby, ale hodně „na sílu“, protože jsem tam být nechtěla. A to jako hodně nechtěla, ale pro klid v rodině jsem si to šla vždycky odsedět. V kostele byla zima, nerozuměla jsem, co se tam děje, nelíbila se mi hudba, co tam hráli. Motivace být tam byla opravdu minimální.

Změnilo se to až během přípravy na biřmování. Bylo mi necelých 17 a šla jsem tam s osvědčenou strategií: „Říkejte si, co chcete, já to tu přetrpím a pak nazdar, už mě tu nevidíte.“ Jenže tentokrát to bylo jiné. Hodně jsme během přípravy debatovali, přemýšleli o věcech, dívali se na ně z různých úhlů. Faráři, který nás měl na starosti, záleželo na

tom, abychom věděli, co děláme a proč to děláme. A měl nás rád.

Z jeho fungování bylo vidět, že mu nejsme jedno, že pro něj nejsme potenciální splněná položka na pracovním seznamu, ale že mu na nás záleží a chce nám předat poklad, který sám objevil. To mě zaujalo. Poprvé jsem v tom katolickém rybníčku uviděla něco, co mi dávalo smysl. V té době se obrátil i jeden můj oblíbený zpěvák. A já jsem si řekla: „Tak jestli to může brát vážně on, tak já můžu taky.“ Prostě mi tam Hospodin připravil přesně ty udíčky, na které věděl, že se chytím. Ve správný čas přidával další a další a já jsem se s Ním konečně mohla začít potkávat nablízko.

U zápisu

Koho sis vybrala jako své křestní a biřmovací patrony?

Křtěná jsem jako Marcela, jméno se tehdy na poslední chvíli zalíbilo tatkově a vyhrálo nad Eliškou, kterou pro mě naši původně plánovali. Vybrala jsem si až svoji biřmovací patronku, Máří Magdalénu. Na přípravě nám řekli, že by to měl být někdo, kdo nás inspiruje, je pro nás něčím zajímavý.

A že když tomu dáme čas a budeme pozorovat, co nebo kdo se objeví, často k nám přijde sám, že to prostě poznáme. Přišlo mi to tehdy jako sci-fi, ale zkusila jsem to, a vyloupila se z toho ona. Líbilo se mi, jaký měla (a určitě pořád má) vztah s Kristem. Hloubka toho, že ji zároveň vytáhl z pěkného průšvihů, mi došla až později. Krásně zpracované je to třeba v seriálu The Chosen.

Jak Tvé okolí reagovalo na změnu, která po konverzi nastala?

Byla jsem vychovaná jako „hodná holka“, takže ze začátku se navenek vlastně nic moc nezměnilo. Nejvíc bylo vidět to, že najednou chci být na bohoslužbě, jdu tam i sama, trávím čas ve farnosti, mám nové přátele. To nezapadalo do linky „absolvuje katolické minimum, a tím to skončí“, což rodiče překvapilo. Obzvlášť mamka z toho nebyla nadšená, takže přicházely neshody, ale mně to za to stálo. Najednou tu bylo něco důležitějšího než klid v rodině.

Oslovila změna v Tvém životě někoho z tvých známých?

Řekla bych, že tehdy nejvíc mého bráchu. Dali jsme dohromady mladé lidi z farnosti a potkávali se na „spolču“, o Hospodinu jsme se bavili i jen my dva spolu. Zajímalo nás, kdo to vlastně je, jak to celé myslel, co čeká od nás. Moc mě to bavilo.

S babičkou

„Musela“ jsi opustit něco nebo někoho, co se neslučovalo s Tvým rozhodnutím žít jako křesťanka a bránilo Tvému osobnímu vztahu s Ježíšem?

Neřekla bych, že jsem musela, spíš nedávalo smysl zůstat v tom starém. Když to řeknu hodně obecně, začala jsem chápat, že Hospodin opravdu říká: „Miluj bližního jako sebe,“ a ne „místo sebe“. A co všechno to pro mě v praxi znamená. Některá rozhodnutí nebyla jednoduchá a vybrala si svoji daň. Dneska jsem vděčná, že jsem je udělala, i když jsem často viděla tak možná na půl kroku dopředu.

Jak se stalo, že jsi začala pomáhat s přípravou katechumenů? Jak dlouho to děláš? Jak probíhá tvá příprava na každé setkání a jaká je struktura těchto večerů?

Přišla jsem do farnosti na jaře 2018. Byla jsem tu nová, chtěla jsem se nějak zapojit do dění a zároveň poznat nové lidi. Zeptala jsem se tehdy Michaela, jestli neví o nějaké partě lidí, ke které bych se mohla přidat. Bylo mi vcelku jedno, co ta skupina bude dělat, jestli se bude scházet nad Biblí, nebo chodit někam uklízet.

Chtěla jsem, aby měli zdravé vztahy s Hospodinem i mezi sebou, to pro mě bylo nejdůležitější. Michael mi na to řekl: „Zrovna teď pro Tebe nic nemám, ale možná bys mi mohla pomáhat s katechumenátem. Takže mám návrh – budeme se modlit a v září si řekneme.“ Byl začátek května. V září mi zazvonil telefon a na druhé straně se ptal Michael, jestli do toho půjdu. Nepotřebovala jsem se rozmyslet. Už něco přes šest let mi to dělá neuskutečnou radost.

Promoce

Struktura večerů je zhruba taková, že máme témata, která chceme s katechumeny probrat, aby měli základní výbavu ke křtu. Jak konkrétně to probíhá nebo co se děje kolem toho, už je hodně situační. Někdy jedeme podle plánu, někdy přijdou lidé s otázkami, které potřebují otevřít, jindy strávíme hodinu nad slovem „věřím“, protože objevujeme hloubku, kterou má, a co znamená pro každého v praxi. Každý člověk je jiný a Hospodin nejlíp ví, jak ho oslovit. My se snažíme hlavně

nepřekážet. Což je často poměrně tvůrčí záležitost, a mně to na tom velmi baví.

Když drží programovou linku Michael, spočívá moje příprava hlavně v tom, abych nebyla plná sebe, ale dala prostor Hospodinu a byla vnímavá na to, co se v danou chvíli děje. Potřebuju vědět, proč tam sedím, s kým tam sedím a o koho tam v první řadě jde. Když tohle trefím, už se vlastně nepotřebuju o nic moc dalšího starat, protože ten proces běží, jak má. Když držím programovou linku já, prosím nejdřív Hospodina o inspiraci, napíšu si osnovu nebo poznámky a zbytek dělám jako vřdycky. V mezidobí čtu, poslouchám podcasty, trávím čas s Hospodinem, abych měla odkud čerpat.

S kmotřencem Davidem

Kolik běhů již „prošlo“ Tvýma rukama? Vidáš se s účastníky těchto příprav i nadále?

Spíš bych řekla, že jsem měla tu čest doprovázet zatím tři skupiny. A každá byla úplně jiná. Někdo se otevře víc, někdo míň, ale všichni ti lidi mají odvahu vyjít na cestu a zkusit měnit svoje přesvědčení a zajeté koleje, toho si moc vážím. Každý jde svým tempem a my se to snažíme respektovat. Scházíme se i chvíli po křtu do konce června a pak je vypustíme do světa. Jak to bude po přípravě, je pak hodně na nich. A vlastně i na nás ostatních z farnosti, jestli je k něčemu pozveme, nebo tuhle příležitost necháme vyšumět. Já se s některými z nich vídám na bohoslužbě, na chválách, občas zajdeme na oběd nebo na kafe.

Jsi ve farnosti zapojená i do něčeho dalšího?

Pomáhám organizovat večery chval. To je takový živý organismus, kde si hodně věcí zařídí a připraví sama kapela Ejmen. Já jim pomáhám domlouvat lidi, kteří mají na chvalách promluvu, případně s dalšími věcmi, co jsou potřeba. Na farním dnu mívám na starosti výtvarnou dílnu, kde malujeme na textil. Dávám dohromady různé texty a citáty, kamarád z nich vyrábí šablony na 3D tiskárně a sem tam tvoříme trička, tašky a podobné věci. Společně Boží Beránci si takhle třeba vyrobili vlastní „merch“ :).

Modlitba tancem

Chceš se s námi podělit o to, jak pečuješ o svůj vztah s Pánem, aby nebyl pouze formální?

Snažím se dělat si na Hospodina čas. A taky potřebuju, aby ten společný čas měl jiskru, abych někde nebyla jen proto, že „se to má“, ale vlastně se tam trápím, protože mi tenhle způsob zrovna v danou chvíli nejde nebo nesedí. Nejvíce se s Bohem setkávám v přírodě, v tichu, v druhých lidech, ve vztazích, skrze hudbu a tanec, v knížkách, v dobrých kázáních, nebo když o Něm vypráví někdo, kdo Ho opravdu dobře zná. Paradoxně i v rozbitosti světa, kde je pro mě jasně vidět, kdo tam tak moc chybí.

Naučila jsem se taky modlit tancem, to mi dělá velkou radost. Asi před rokem a půl jsem vzala na chvalách do ruky praporek, které tam máme, že to vyzkouším. A zjistila jsem, že je to skvělé, pro mě zase jiný způsob komunikace s Hospodinem, kdy můžu vypnout hlavu a vyjádřit to, co ve mně zrovna je, pohybem. Zažívám při tom hodně svobody a Boží blízkosti.

V jakém oboru pracuješ?

Vystudovala jsem anglistiku-amerikanistiku na FF UK v Praze. Pár let jsem učila, pár let pracovala mimo obor a teď jsem se k angličtině zase vrátila. Pracuju v oblasti mezinárodních vztahů, kde mám na starost hlavně překlady a korektury.

Jaké máš zájmy a koníčky?

Ráda se setkávám s lidmi, s Hospodinem, zajdu na procházku, poslouchám hudbu, něco pěkného si přečtu, zkusím nové recepty. Nebo se jen tak dívám na západ slunce. Nic složitého.

Máš nějaké oblíbené knihy, filmy...?

Ráda čtu knížky, které umějí propojit svět terapie a křesťanství, třeba věci od Henryho Clouda nebo Johna Eldredge. Oba mimochodem dělají výborné projekty i do online prostředí, ať už jsou to podcasty nebo videa k určitým tématům. Skvělý podcast natáčeli Sam a Blaine Eldredgeovi, jmenoval se „And Sons“ a byl určený hlavně pro mladé chlapy, kteří by v tomhle světě rádi žili dobře, naplno a opírali se při tom o Hospodina. Mimo tuhle oblast mám oblíbenou knížku „Pane Bůh, tady Anna“, to je pro mě srdeční záležitost. Z filmů je to třeba Gifted (2017) nebo Amazing grace (2006).

Co bys chtěla vzkázat čtenářům Fchodovin? Jaké je Tvé poselství a krédo, oblíbený verš z Bible apod.?

Mám ráda citát od Juliany z Norwiche, který říká: „A všechno bude dobré.“ Plus jeho rozšířenou verzi: „Na konci bude všechno v pořádku. Jestli není všechno v pořádku, pak to ještě není konec.“ A občas si potřebuju připomenout, že zaparkované auto se řídí těžko.

Milá Marci, moc děkuji za sdílení Tvého života. Jsem vděčná za svědectví toho, jak opravdové rozhodnutí pro Krista změni člověka. A také to, že je třeba o tento vztah s Kristem i nadále, tak jako o vztah s lidmi, pečovat. Přejeme ti, ať Tě Pán dál vede a provází při všech činnostech, které budeš dělat.

Děkuji za rozhovor, Katka

Z FARNÍ KNIHOVNY

Tehdy řekne král těm po pravici: , Pojdte, požehnaní mého Otce, ujměte se království, které je vám připraveno od založení světa. Neboť jsem hladověl, a dali jste mi jíst, žíznul jsem, a dali jste mi pít, byl jsem na cestách, a ujali jste se mne, byl jsem nahý, a oblékli jste mě, byl jsem nemocen, a navštívili jste mě, byl jsem ve vězení, a přišli jste za mnou.' Amen, pravím vám, cokoliv jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratří, mně jste učinili.' (Mt 25,34 – 36,40)

Duch. služba ve věznicích, Michael Martinek

Dostat se do vězení, případně mít ve vězení někoho blízkého je vnímáno jako stigma. Téma vězeňství se mnohých z nás netýká a je našemu životu poměrně vzdálené. Je velmi snadné říct – oni si za to můžou sami – a více o tom nepřemýšlet. Ale pro křesťana by to asi nemělo být tak snadné to uzavřít.

I současný papež František vězňům věnuje svoji pozornost a vybízí k tomu i nás. Před časem byl hostem Zastavení u Matky Terezy vězeňského kaplan Pavel Zvolánek (záznam najdete na YouTube farnosti). Do knihovny nám daroval knihy „Duchovní služba ve věznicích“ a knihu komiksů „Průvodce lepšími časy“. Obě stojí za přečtení.

A i když se nás třeba toto téma osobně nijak netýká, určitě není k zahoezení se o něm něco dozvědět. Možná jen proto, že když některé souvislosti pochopíme, bude pro nás jednodušší otevřít své srdce i těmto nepatrným bratřím. A vidět v nich lidské bytosti, které Bůh miluje stejně jako nás. A to i přes všechny průšvihy a složitosti, které mají za sebou.

Kuřák Bible, Wilhelm Buntz

Wilhelm se narodil v roce 1954 v německém Ulmu. Jeho matka ho nechtěla a hrubě ho zanedbávala. Když jí ho odebere sociálka, dítě je podvyživené, dehydrované, poseté strupy.

Později se jeho otec znovu ožení a vezme si syna k sobě. Zdá se však, že je pozdě – chlapec je opakovaně umisťován v nápravných zařízeních pro děti a mládež, kde týrá ostatní děti. Vyrůstá z něj sadistický kluk, přezdívali mu „krvavý Willy“.

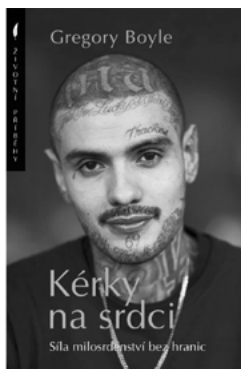
Jednou ukradne auto a při divoké honičce zabije policistu. Spirála zla nemá konce: bankovní loupeže, vloupáčky všeho druhu, neustálé rvačky a násilí... Ve vězení si nechá hrdě potetovat celé tělo – jedna kérka za každý ze 148 spáchaných zločinů!

Časem je v Německu veřejně známý jako nebezpečný násilník, žije jako štvaneč. Jeho vlastní

otec se ho tak bojí, že pro něj žádá trest smrti; nakonec je z toho „jen“ 25 let v žaláři se zvláštní ostrahou. Ve vězeňské cele si balí cigarety ze stránek Bible, ale s Bohem nechce mít nic společného.

Po letech se „prokouří“ k Novému zákonu: Kristova láska je mocnější než vzdor – a Willy kapituluje. Postupně se z něho vylupuje nový člověk s milujícím srdcem...

Převzato z www.paulinky.cz/kurak-bible-2/

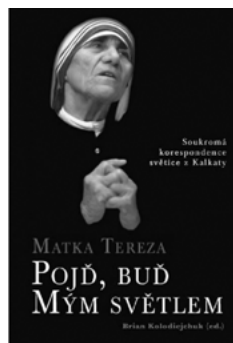

Kérky na srdci (Síla milosrdenství bez hranic), Gregory Boyle

Láska bez podmínek? Ano, je to sice požadavek evangelia, ale kdo to kromě Boha dokáže? Kniha nás zavede do drsných situací, asi vám i vyhrknou slzy, pokud nejste psychopat či asociál bez srdce.

Je dobré se občas vystavit i něčemu, co neznáme nebo v čem nežijeme, protože stačí málo a z kohokoli z nás se může stát ten potřebný, který potřebuje bezpodmínečné přijetí a lásku. Z kohokoli z našich dětí se může obratem ruky, být pochází z takzvaně slušné rodiny, stát závislák či se chytit nedobré party. Šance je pro všechny...

Ukázku z knihy si můžete poslechnout v knižním koutku na YouTube farnosti. (Text je převzatý též z knižního koutku)

Pojď, buď mým světlem (Soukromá korespondence svěťice z Kalkaty), Agnesë Bojaxhiu, Brian Kolodiejchuk

Matka Tereza celý svůj život zasvětila tomu, že se ujímala těch nejubožejších lidí. Lidí hladovějících, lidí na ulicích, lidí umírajících...

Její jméno je synonymem milosrdenství. Stala se slavnou osobností světa, ač o slávu nijak nestála. Jediné, co udělala, bylo, že poslechla Kristovo volání. Byla Jeho světlem a svítila tomuto světu a ukazovala mu jiné hodnoty, než ty, které máme se slávou a úspěchem spojené. Nechávala skrze sebe zazářit Kristovu lásku. A to i navzdory tomu, že dlouhé roky sama zažívala temné noci a nevnímala pocit Boží blízkosti. Její život je svědectvím, že víra není o pocitech. Ač sama procházela těžkými zkouškami víry, Boží světlo z ní zářilo a přinášela ho všem kolem, celému světu. Kniha je výběrem ze soukromé korespondence Matky Terezy a přináší svědectví o jejím vnitřním duchovním životě.

Aktuality z knihovny:

- Rozšiřujeme otevírací dobu knihovny i na neděli. V neděli bude zatím otevřeno cca jednou měsíčně. V ohláškách dáme vždy dopředu vědět, kterou nedělí bude otevřeno.
- Stále hledáme další dobrovolníky na nedělní služby. Pomůžete nám, aby bylo možné

knihovnu v neděli otevřít častěji? Chcete-li se zapojit do této služby farnosti, ozvěte se na mail knihovnik@kcmt.cz nebo osobně u Lucie Ivankové.

- Ve všední dny se otevírací doba knihovny nemění. Otevřeno je každou středu 16.45–17.45 a 18.45–20.00 a pátek 10.00–12. 00.
- Na webu nyní pravidelně (cca 3x týdně) zveřejňujeme tipy na zajímavé knihy, které si můžete půjčit v knihovně. U některých z nich si můžete poslechnout i krátkou ukázkou. Odkaz na web www.kcmt.cz/farni-knihovna

Nové posily do knihovnického týmu

Náš knihovnický tým se rozrostl o nové knihovníky. Koho budete nově v knihovně potkávat? Poprosili jsme nové knihovníky o pár slov o sobě a jejich vztahu ke knihám:

Lukáš Rychta

Čtu rád? Ano, osobně mne čtení velice baví, je to pro mě jistá forma relaxace, inspirace a poučení.

Co rád čtu? Baví mě vícero literárních žánrů, nejsem nijak vyhraněný. Poslední dobou se více zaměřuji na knihy, které mně dokáží podat jiný úhel pohledu na danou věc. Já mám nějaký úhel pohledu, a ten si rád nechám „rozbit“ nebo možná lépe řečeno „vyplnit“ jiným pohledem. Svět je rozmanitý, lidé jsou různí a rád se jimi nechám obohatit.

Co mi četba dává? Je to jednoduché, četba mě naplňuje. Četba Bible přímo vyživuje. Však je taky psáno, že ne jenom chlebem bude člověk živ, ale i Božím slovem.

Proč dělám v knihovně? Dobrá otázka :). Jednoduše mně to dává smysl. Patří to (nebo spíš bude patřit) mezi smysluplné aktivity mého života. Je to dopomáhání jiným k práci na sobě, což považuji za to nejtěžší v životě.

Moje jiné zájmy? Mám rád přírodu, miluji cyklistiku, baví mě také edukace v tématu oční prevence, její techniky a oční cvičení. Zajímám se o veřejnou dopravu, dopravní systémy a vozidla.

Radka Alfery

Ráda čtu romantické příběhy Danielle Steelové, historické příběhy o slavných ženách – třeba Eliška Přemyslovna, císařovna Sisi, i detektivní příběhy Hercula Poirota od Agathy Christie.

Ve farní knihovně jsem v postní době sáhla po knížce Chudásek Boží – o životě sv. Františka; po příručkách Obrácení a Sedm hlavních hříchů. Z titulů pro děti a mládež mě oslovila knížka Ivana Renče Šest kamenných džbánů na motiv z evangelia.

Čtení mi přináší radost, poučení a zábavu. Ponořím se do příběhu hrdiny a prožívám s ním jeho osudy.

Těší mě povídat si se čtenáři, co je zaujalo, inspirovalo a ovlivnilo, nabízet četbu k rozšíření obzorů, k oživení víry a péči o duši. Proto jsem se přidala do týmu knihovnic.

Marie Fořtová

Čtu ráda a dost už odmala – pohádky, Babičku, Karla Čapka, Hemingwaye, Hrabala, Seiferta, životopisné knihy, duchovní četbu, teď třeba Richarda Rohra. Taky Bibli.

Knihovně, resp. farnosti ráda věnuji 2-3 hodiny občasné nedělní služby. Co je to proti objemu času už prožitému a hlavně času, který je před námi (dá-li Bůh)? Mám ráda přírodu, chození pěknými místy, kulturní zážitky.

Lucie Valová

Lucka je nejnovější posila našeho knihovnického týmu. V knihovně se s ní můžete potkat na nedělních službách.

KSK Jaké byly hory KSK? Přinášíme zpětnou vazbu dětí:

Moc děkujeme, že lyžák pořád pořádáte, už si
jarní prázdniny neumím představit jinak než tady
s vámi. Už jste mi za ty roky přirostli k srdci ♥
Doufám, že pojedu i příští rok, moc se na vás
budu těšit! ♥

♥

Best lyžák ever ♥

BUDETE MI
MEGA MOC
VŠICHNI
CHYBĚT! ♥

Mega se těšíme
na diskotéku! ♥

♥ KSK se neulepší ♥
♥ ♥ ♥ ♥

Večerní programy jsou hrozně dobrý
pohlona všem vedoucím

Z farní charity: Jan a Jana – Navždy spolu

Farní charita Praha 4 – Chodov

Vážení přátelé,

dnešní příběh bude o manželích Janě a Janovi. Bydleli v domku na starém Chodově. Jan byl malíř, Jana učila výtvarnou výchovu na základní škole. Potkali se na gymnáziu, kde spolu začali chodit. Potom se jejich cesty krátce rozešly, když Jan odešel studovat malbu a Jana pedagogickou fakultu. Potkali se znovu na třídním srazu pět let po maturitě a jiskra opět přeskočila. Vztah se rychle prohluboval a do roka byla svatba. Po ní přišly na svět tři děti.

Jan byl úspěšný výtvarník. Jana vždycky vzpomínala, jak vlál uměleckým světem. Věčně byl zalezlý ve svém ateliéru, nebo musel na vernisáž či jinou veledůležitou uměleckou akci. Žádná párty se bez něj neobešla. Často byl pryč celou noc. Jana učila, starala se o domácnost a udržovala rodinný krb. Ona vždycky říkala, že tak byla spokojená. Těšil ji manželův úspěch, milovala jeho návraty a vyprávění. Mezi manželi bylo velké souznění, dobře si vyhovovali. Jan byl tak trochu rošťák, otočil se za každou sukní a rád flirtoval, Jana byla přesto přesvědčená, že ji nikdy nepodvedl.

Bouřlivý život si na Janovi vybral svou daň. Už v padesáti měl infarkt, o několik let později mozkovou mrtvici. Naštěstí se ze všeho vyhrabal bez následků. Musel ovšem rehabilitovat a zásadně změnit svůj životní styl. Přestal kouřit, omezil pití a ponocování, začal zdravěji jíst. Jeho žena o něj obětavě pečovala, aby se dál mohl nerušeně věnovat malování.

Všichni automaticky předpokládali, že Jan na tom bude zdravotně hůř než jeho žena. Bude třeba o něj pečovat a také dříve odejde. Krátce po šedesátých pátých narozeninách se u Jany zača-

ly objevovat výpadky krátkodobé paměti. Nejprve to vypadalo jako taková roztomilá roztržitost. Jan si ji kvůli tomu rád dobíral. Když se Janin zdravotní stav postupně zhoršoval, musel si připustit, že nastal čas ji odvézt k lékaři. Diagnostikovali ji Alzheimerovu nemoc, která přes zahájenou léčbu u Jany rychle postupovala. Role se obrátily. Z opečovávaného se stal ten pečující. Jan se té role zhostil na výbornou.

Děti tatínkovi s péčí o maminku pomáhaly, mimo jiné domluvily naši péči. Nejprve jsme do domácnosti docházeli pomáhat Janě s osobní hygienou. Ona si nepamatovala, co měla k snídani, ale zážitky z dětství, mládí a prvních let manželství nám ráda vyprávěla. Jan se zase svěřoval se svým bojem s vedením domácnosti. Na pomoc s úklidem si nakoupil různé moderní přístrojky. Nejvíce se pyšnil luxem, který měl jakýsi detektor nečistot. To ho velmi bavilo. Při vaření se inspiroval návody a radami na internetu. Naše návštěvy ho povzbuzovaly na duchu, také rád pomrkalval po našich děvčatech. O Janičku se ovšem staral vzorně. Povzbuzoval, motivoval, cvičil s ní. Když potom ulehla, pořídil veškeré potřebné vybavení, vše se naučil a o hospitalizaci nechtěl slyšet.

V závěru života už Jana prakticky na nic nereagovala, nakonec přestala jíst a pít. Odešla tiše jedné jarní noci. Rodina si přála, abychom dál navštěvovali Jana. Ten se po manželčině smrti změnil. Nestěžoval si, nemarodil, jen se pomalu ztrácel před očima. Jeho životní elán, radost, se kterou se vrhal do nových věcí, to vše odešlo s Janou. Děti se ho snažily vytáhnout z domku na koncert nebo divadlo, vnoučata také stále vymýšlela různé aktivity. Kamarádi ho zvali na vernisáže nebo skleničku. Šel jednou, dvakrát, ale potom

říkal, že už mu to nic neříká. Svoje si vypil, vykouril a viděl všechno umění, po kterém v životě toužil. Chřadnul nám před očima, bez jeho Janičky ho život prostě netěšil. Netrvalo to ani půl roku a odešel za ní.

S radostí vám mohu sdělit, že **máme opět facebook**. Ten starý někdo hacknul tak doko-

nale, že už nešel obnovit. Máme tedy novou stránku. Najdete ji pod názvem „charita Praha Chodov“. Budeme rádi, pokud ji budete sdílet, sledovat, lajkovat a pomůžete nám obnovit její funkčnost.

Přeji vám slunečný květen.

Eva Černá

OHLÉDNUTÍ: DUCHOVNÍ OBNOVA...

Již řadu let probíhá v naší farnosti duchovní obnova pro ženy v klášteře sester trapistek v Poličanech u Neveklova. Letos proběhla předposlední březnový víkend opět pod vedením P. Michaela, tentokrát na téma: Křestní identita.

Program se skládal z přednášek, povídání ve skupinkách, adorace, chval, společnému slavení mše svaté se sestrami a času strávenému v tichu a ústraní.

(Tereza Plačková)

Zde jsou ohlédnutí dvou účastnic:

Chci poděkovat za krásný víkend v Poličanech. Co si odnáším? Chci si víc uvědomovat svoji vlastní hodnotu, chci více žít v harmonii se sebou, s druhými a s Bohem. Přes Boha se dostáváme ke svému jádru, k životu a k odvaze.

Anna

Bůh je milosrdný a čeká na nás! Mockerát bych chtěla poděkovat Tereze Plačkové za skvělou organizaci duchovní obnovy, otci Michaelovi za fantastické téma křtu a jeho rozvedení do neuvě-

řitelně širokých souvislostí i sestrám trapistkám za otevřenou náruč kláštera. Bohu děkuji za požehnání naší duchovní obnovy... Byla to nejspíš taková malá ochutnávka Nebe s chvály v kapli s kytarou, v tichu, s adorací i s novým rozměrem zpívané mše sester trapistek, která se přímo dokáže dotknout srdce i duše...

Promodlený prostor kláštera, vstřícnost vás všech, situace, kdy nikdo nebude sedět sám u stolu, protože si pokaždé někdo přisedne a hovory se nastartují samy...

Setkání s otcem Michaellem, jeho tématy kolem křtu a naše práce v skupinkách s prolínáním zkušeností života různých žen s rozličnými osudů z mnoha úhlů. Také opakovaný zážitek samoty s klášteřem, přírodou i notnou dávkou svobody. Dlouho jsem o takovém prostoru ke zklidnění a obnově sil přemýšlela, byla jsem v klášteře sester trapistek v Poličanech poprvé, ale vím, že ne naposledy...

Děkuji za naplněný čas s přesahem i do všedních dnů.

Zuzka Teuberová

Dětské okénko

Doba velikonoční

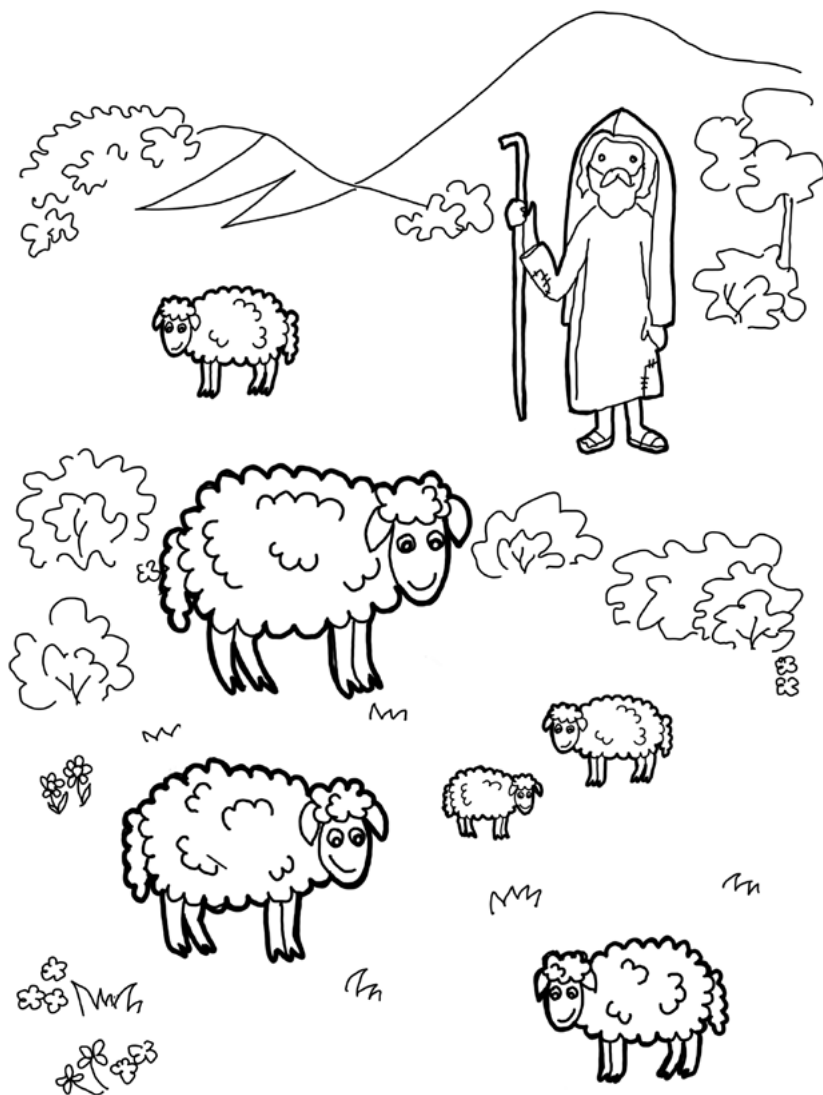
Milé děti,

květen je plný jara a letos také ve znamení radostné velikonoční doby. K těmto největším křesťanským svátkům patří i beránek. Na našem obrázku jich máte poblíž pastýře hned několik. Dokážete je srovnat podle velikosti? Pěkně od

nejmenšího po největšího. Netrapte se s tím, že některý stojí víc vzadu, ale srovnajte si je tak, jak jejich velikost vnímáte vy (pozn. pro rodiče – bez vlivu perspektivy).

Užijte si jaro a příště se na vás opět těší

Martina Hlaváčová a Blanka

Ahoj holky a kluci,

v květnu se stále můžeme těšit velikonoční radostí, a tak i dnes máme úkol, který se týká těchto krásných svátků. Nějak se nám ovšem pomíchaly seznamy skutečností spojených s Vánocemi a Velikonocemi. Na vás je, abyste vyškrtali, co k Velikonocům nepatří. Až vám zbydou JEN ty

velikonoční, doplňte do tabulek písmena, která jsou u nich napsaná v závorce. Pak už hravě přečtete tajenku, co říká Ježíš apoštolu Tomášovi, když se setkají po Zmrtvýchvstání.

Příště se na vás těší

Blanka

Legenda:

Tajenka:

Stromeček (K)

jesličky (E)

Bílá sobota (V)

Tři králové (C)

advent (A)

paškál (L)

Velký pátek (O)

Betlém (Ě)

Josef (P)

Zelený čtvrtek (Ž)

Zvěstování (I)

kříž (R)

Veronika (U)

pastýři (M)

Pilát (C)

sčítání lidu (Á)

bičování (E)

Nazaret (K)

Jeruzalém (D)

Getsemany (O)

Egypt (E)

Kalvárie (M)

Golgota (Ý)

prorokyně Anna (Ř)

Herodes (J)

Květná neděle (CH)

židovský král (R)

zlato, kadidlo a myrha (E)

trnová koruna (A)

prázdný hrob (N)

jasná hvězda (U)

přeplněné hostince (C)

Setkání

- Pravidelná setkání **Život z víry** s jáhnem Pavlem Urbanem pokračují každou středu v 19 hod. v KCMT, v místnosti za knižním obchůdkem.
- Setkávání **Spolu s Bibli v ruce** se konají v úterý (kromě 27. 5.) od 19 hod. na faře – čteme Písmo, diskutujeme o něm, společně odkrýváme význam biblických textů a noříme se do modlitby. Zve Pavla Edita Herciková.
- Na **Základy hebrejského jazyka a myšlení s Pavlou Editou Hercikovou** zveme každé úterý (kromě 27. 5.) od 20.15 na faru. Mohou se připojit i noví zájemci! Budeme si povídat o číslech a číselných hodnotách písmen v Bibli.
- Setkání **společenství Hnutí folokáře** – 12. 5. 2024 od 19.15 v KCMT. Slovo života na květen: „Pane, ty víš všechno – ty víš, že tě miluji!“ (Jan 21,17) Jana a Viktor Friedovi – tel. 731625949
- **Páteční dopolední setkávání** – v 9 hod v kapli KCMT bohoslužba slova se sv. přijímáním, poté možnost přátelského posezení ve foyer. Srdečně zveme vás, kteří máte dopoledne volno, přijďte potkat nové lidi a zažít společenství. Jana a Viktor Friedovi
- **Modlitební setkání maminek (nejen) na mateřské dovolené** – scházíme se každou středu dopoledne od 9.30 do 11.30 v suterénu fary u kostela sv. Františka z Assisi. V dubnu se sejdem 7., 14., 21. a 28. 4. Setkání je určeno matkám i jejich dětem, které jsou vítány. Společně trávíme čas v modlitbě i ve hře. Srdečně zve Lýdia Murínová tel.: 730 825 301

Knižní obchůdek

Láskou ke svatosti – kniha o sv. Zdislavě, Jan Rucz
Paní Zdislava dosáhla svaté pověsti i svatořečení skrze svou obětavost, pomoc druhým, péči o rodinu a nemocné, zkrátka skrze lásku k bližním a k Bohu. A právě tuto její cestu se snaží kniha přiblížit. Čtenáře seznámí podrobně s její rodi-

nou, s manželem a jeho rodinou a s prostředím, do něž se sv. Zdislava narodila a do kterého se provdala. Proto je v knize věnována značná pozornost i středověkým dějinám severočeského města Jablonného v Podještědí, kde Zdislava působila. Zmíněny jsou též osudy Zdislavinych potomků, čtenáři je však předestřen především její druhý, posmrtný život – vývoj úcty k ní stejně jako množství zázraků, zaznamenávaných v dominikánském klášteře, kde je pohřbena.

Ovoce Ducha – láska, radost, pokoj – W. Stinissen
Poslední dobou narůstá „poptávka“ po darech Ducha i po charismatech ke službě, což je dobře. Nicméně známkou svatosti nejsou charismata, ale právě ovoce Ducha. Po něm bychom měli toužit především, protože pouze ono je důkazem toho, že jsme dětmi Božími nejen podle jména, ale že mocí Ducha svatého nastává naše vnitřní proměna, připodobňování se Kristu. To se pak projevuje v našem způsobu myšlení, citění i jednání...

Páté evangelium. O lásce k církvi, nejkratší rovnici a panu Pištovi, Marek O. Vácha

V lásce žijeme, pohybujeme se a jsme. Páté evangelium je pokračováním, výzvou k modlitbě, zpěvu a tanci, tentokrát v rámci organismu církve. Česká společnost má často zkreslenou představu o tom, co katol. církev je a co dělá. Ta je dnes kritizována zevnitř i zvenčí, a přesto potřebuje povzbuzení. Proto píšu tuto knihu – o lásce k církvi, která se neprojevuje kritikou, ale radostí z toho, že do ní patří.

Apoštolát modlitby

Úmysl papeže: *Za pracovní podmínky*

Modleme se, aby každý mohl skrze práci dosáhnout svého naplnění, aby rodiny byly podporovány ve své důstojnosti a společnost měla lidskou tvář.

Národní úmysl: *Za teology a teoložky*

Modleme se, aby teologové a teoložky milovali Boha a byli vytrvalí v modlitbě a horliví v poznávání a předávání nauky církve.

Fchodoviny, zpravodaj ŘK farnosti Praha-Chodov

Šéfredaktorka *Blanka Pitřincová*

Rozhovory *Kateřina Friedová*

Foto *Anna Procházková a spol.*

Grafický design *Jakub Šilhavý*

Archiv čísel na: kcmt.cz/fchodoviny. Náklady na
výtisk 18 Kč. Za obsah odpovídá *P. Michael Špilar*.

Příspěvky zasílejte na fchodoviny@kcmt.cz

Uzávěrka čísla 15. dne předchozího měsíce.

Café Terezie Otevírací doba

- pondělí 15.30–20.00
- úterý 15.30–20.00
- středa 15.30–20.00
- neděle 10.00–13.00

A dále v době kulturních programů v KCMT.

Možnosti spojení

Kancelář KCMT – Háje

U Modré školy 1, 149 00 Praha 4

Tel: 242 485 826

E-mail: kancelar@kcmt.cz

Úřední hodiny:

Po–St 8.30–15.00

Úřední hodiny kněze:

Středa 8.30–10.30, 16.00–17.30

Farní kancelář Chodov

Na Sádce 1296/18, 149 00 Praha 4

Tel: 272 934 261

E-mail: kancelar@kcmt.cz

Úřední hodiny kněze:

Pátek 16.00–17.30

(jiný termín pouze po dohodě)

Bankovní spojení:

Banka Credits **104782676/2250**

Komerční banka **19-9362170227/0100**

Pravidelné bohoslužby

	sv. František	KCMT
Pondělí	–	–
Úterý	18.00	–
Středa	–	18.00
Čtvrtek	–	6.45
Pátek	18.00	9.00*
Sobota	8.00	–
Neděle	8.00, 20.00	9.30, 11.00

* *Bohoslužba slova se sv. přijímáním*

Jedna nedělní bohoslužba je přenášena online
na farním kanále [youtube.com/kcmtpraha](https://www.youtube.com/kcmtpraha).

Bohoslužby v DS Donovalská a K Milíčovu jsou
přístupné pouze pro klienty.

Kontakty

P. Michael Špilar (farář)	272 934 261, 603 151 265	farar@kcmt.cz
P. Dominik Frič (farní vikář)	776 614 411	farnivikar@kcmt.cz
Farní kancelář (fara – Na Sádce)	272 934 261	farar@kcmt.cz
Karina Juráková (ředitelka KCMT)	731 625 970	reditelka@kcmt.cz
Kancelář KCMT	242 485 826	–
Pavel Urban (trvalý jáhen)	272 911 264	–
Ladislav Staněk (trvalý jáhen)	724 112 799	stanek@kcmt.cz
Pavel Andrlé (správce)	242 485 830, 734 547 021	spravce@kcmt.cz
Matouš Okrouhlý (předseda KSK Praha)	–	info@kskpraha.org
Vlasta Hamalová (koordinace dobrovolníků)	733 770 847	asistentka@kcmt.cz
Petr Fried (pracovník KCMT)	–	kustod@kcmt.cz
Charita – Eva Černá (ředitelka)	737 322 569, 242 485 823	kancelar@charitapraha4.cz
Charita – pečovatelská služba	737 948 638, 272 941 972	socialnisluzby@charitapraha4.cz

KVĚTEN

v naší farnosti

13. 5. 18.00–20.00 **Setkání pro ženy v kavárně Cafe Terezie**
Inspirativní podvečer věnovaný péči o pleť a jemnému líčení.
Nutné přihlášení na epracharova@seznam.cz, cena 100 Kč.
18. 5. 11.00 **Mše svatá** Při které přijmou děti první svaté přijímání.
18. 5. 15.00 **Poutní bohoslužba**
U kapličky sv. Jana Nepomuckého v ulici Starobylá na Hájích.
18. 5. 15–18.00 **Tančírna se skupinou Hvězdný prach**
22. 5. 19.00 **NAD UMĚNÍM ŽIVOTA:**
Hospodin v... hospodě, kostele... Aneb církev pro 21. století se Zuzanou Palátovou. Inspirováno knihou *Proměna farnosti*.
23. 5. 16.00–23.15 **NOC KOSTELŮ**
Komunitní centrum Matky Terezy
Z programu: Kostel na tvoření nejen pro děti; Tower challenge; komentované prohlídky; divadlo *Tajemná skříň* (pro děti od 5 let); pěvecký sbor Větrníček, Větrník a Větrák; koncert skupiny *Missa Karel Kryl Revival*; požehnání Jižnímu Městu; otevřená Cafe Terezie, knižní obchůdek, kvízová hra...
23. 5. 17.00–22.00 **Kostel sv. Františka na Chodově**
Z programu: Pozvání do ticha; Beseda o Jižáku a jak se v čase proměňuje, hosté P. Tomáš Kábele a publicista Jan Lukavec; koncert souboru *Musica pro Sancta Cecilia*; ochutnávka mešních vín.
25. 5. **JIHOMĚSTSKÉ POSVÍCENÍ**
- 10.00 **Mše svatá** Následuje společné agapé (oběd) z toho, co si připravíme a doneseme.
- 12.30 **Farní barometr**
- 12.30 **Soutěže pro děti** Divadlo KUBKO
- 14.00 **Pirátská pohádka** v podání divadla KUBKO
- 18.00 **SWING MELODY** – možnost užít si swingové melodie a klidně si i zatančit.
27. 5. 19.00 **Modlitba chval** s kapelou EJMEN Kostel sv. Františka.
29. 5. 19.00 **ZMT: Sport a víra** s Jiřím Kubešem nejen o projektu ENRAPHA v rozhovoru s Tomášem Mančalem.

Pravidelný program:

- **Cafe Terezie** – dobrá káva, zákusky, posezení. PO–ST 15.30–20.00, NE 10.00–13.00.
- **Otevřený kostel k modlitbě nebo prohlídce** – každé pondělí od 16 do 18 hodin (KCMT).